

Sygn. akt VI Gz 69/14

POSTANOWIENIE

Dnia 08 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: **SSO Renata Bober**

Protokolant: asyst. sędz. Jarosław Różycki

po rozpoznaniu w dniu 08 kwietnia 2014 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku wierzyciela **B. P.**

o ogłoszenie upadłości obejmującą likwidację majątku w stosunku do dłużnika (...) Sp. z o.o. w R.

w przedmiocie zażalenia wierzyciela B. P. na postanowienie Sądu Rejonowego w Rzeszowie V Wydziału Gospodarczego z dnia 10 marca 2014 r., sygn. akt V GU 16/14

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Rzeszowie V Wydział Gospodarczy oddalił wniosek wierzyciela o zwolnienie od opłaty sądowej od wniosku o ogłoszenie upadłości obejmującej likwidację majątku na podstawie art. 102 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2005, Nr 167, poz. 1398) w zw. z art. 229 pr. up. in.

Uzasadniając motywy swego rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy przywołał okoliczności co do sytuacji majątkowej, finansowej i rodzinnej wnioskodawcy wskazane we wniosku oraz dołączonych do niego dokumentach. W kontekście powyższych faktów Sąd wskazał, że postępowanie sądowe jest co do zasady odpłatne. Instytucja zwolnienia od kosztów sądowych stanowi zaś pomoc państwa dla osób ubogich, które wykazały, że mimo starań nie były w stanie, ze względu na niezależną od nich, złą sytuację majątkową, zgromadzić bez uszczerbku dla utrzymania siebie i rodziny odpowiednich środków na prowadzenie procesu sądowego. Instytucja zwolnienia od kosztów sądowych stanowi w istocie pomoc państwa dla osób, które z uwagi na ich trudną sytuację materialną nie mogą uiścić kosztów bez wywołania uszczerbku w koniecznych kosztach utrzymania siebie i rodziny. Ubiegający się o taką pomoc winien więc w każdym przypadku poczynić oszczędności we własnych wydatkach do granic zabezpieczenia koniecznych kosztów utrzymania siebie i rodziny. Dla wydatków związanych z prowadzeniem procesu strona powinna znaleźć pokrycie w swych dochodach przez odpowiednie ograniczenie innych wydatków nie będących niezbędnymi do utrzymania.

Z powyższym rozstrzygnięciem Sądu I instancji nie zgodził się wnioskodawca wywodząc zażalenie, w którym zarzucił naruszenie przepisu art. 102 ustawy z dnia 25 lipca 2005 r. o kosztach sądowych poprzez nie zwolnienie go od kosztów sądowych pomimo zaistnienia przesłanek, iż nie ma dostatecznych środków na uiszczenie opłaty od wniosku o ogłoszenie upadłości.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 102 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2005, Nr 167, poz. 1398) zwolnienia od kosztów sądowych może się domagać osoba fizyczna, jeżeli złoży oświadczenie, że nie jest w stanie ich ponieść bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny.

Należy podkreślić, że uwzględnienie wniosku o zwolnienie od ponoszenia kosztów sądowych następuje po rozważeniu przez sąd okoliczności odnoszących się do stanu rodzinnego, majątkowego, dochodów i źródeł utrzymania osoby ubiegającej się o zwolnienie. Wymaganie to wiąże się między innymi z tym, że zwolnienie osoby fizycznej z obowiązku uiszczenia przez nią opłaty sądowej może prowadzić do sytuacji, w której dochodzenie swych racji na drodze postępowania sądowego - zwłaszcza w razie przegrania sporu przez osobę zwolnioną od kosztów sądowych - następuje na koszt Skarbu Państwa,

a więc wszystkich podatników. Opłaty sądowe stanowią rodzaj danin publicznych. Zwolnienia od ponoszenia tego rodzaju danin stanowi odstępstwo od konstytucyjnego obowiązku ich powszechnego i równego ponoszenia, wynikającego z art. 84 Konstytucji RP. Dlatego też zwolnienia mogą być stosowane w sytuacjach wyjątkowych, gdy istnieją uzasadnione powody do przerzucenia ciężaru dotyczącego danej osoby na współobywateli. Z ich bowiem środków pochodzą dochody budżetu państwa, z których pokrywa się koszty postępowania sądowego w razie zwolnienia strony z obowiązku ich ponoszenia (tak też Sąd Najwyższy w postanowieniu z 19.03.2010 r., II PZ 34/09, LEX nr 603836).

Zwrócić uwagę należy, że wnioskodawca nie wskazywał, iż między nim a żoną istnieje rozdzielność majątkowa, zatem zasadnym było dokonanie przez Sąd Rejonowy oceny jego sytuacji majątkowej w oparciu również o dochody żony, która to osiąga stały dochód w wysokości 2.200 zł netto. Skarżący posiada również oszczędności w wysokości 9000 zł. Skarżący również nie zgłaszał aby wobec niego prowadzone były postępowania egzekucyjne, czy też aby zalegał z płatnościami swoich zobowiązań. Sytuacji skarżącego nie zmienia również dołączona w postępowaniu zażaleniowym kopia deklaracji rozliczeniowej za rok 2013, z której to wynika, iż skarżący uzyskuje dochód w wysokości 71.394,77 zł a odprowadzenie podatku dochodowego i VAT – pomimo nieuregulowania przez dłużnika zobowiązań z faktur - przemawia również za stwierdzeniem pozytywnej sytuacji finansowej wnioskodawcy.

Skarżący ponadto w żadnym zakresie nie wykazał, iżby czynił stosowne oszczędności celem pokrycia wydatków wynikających z udziału w niniejszym postępowaniu sądowym, mimo, iż w nieodległym okresie uzyskiwał przychód z prowadzonej działalności gospodarczej. Prowadząc działalność gospodarczą wnioskodawca winien liczyć się z tym, iż będzie musiała ponosić koszty związane z udziałem w postępowaniach sądowych, które stanowią jeden z elementów funkcjonowania podmiotu na rynku i wchodzenia w interakcje gospodarcze z innymi podmiotami.

W świetle powyższego nie sposób uznać, iż konieczność uiszczenia przez skarżącego opłaty od wniosku w wysokości 1000 zł stanowić będzie dla niego przeszkodę w obronie praw na drodze sądowej.

Dlatego Sąd Okręgowy działając na zasadzie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie jako bezzasadne.